

1. čítanie: Sk 8,5-8.14-17

Prvé čítanie prináša radostné správy o evanjelizácii v Samárii. Hlavnou postavou tu bol najskôr diakon Filip, ktorý tamojším obyvateľom ohlasoval Ježiša Krista. V Samárii našiel cenných poslucháčov, ktorí *pozorne a jednomyseľne* počúvali a sledovali znamenia, ktoré Filip konal. Všetci sa úprimne tešili z týchto Božích darov. V tejto ideálnej atmosfére, plnej úprimného záujmu, nemajú žiadne miesto zlí duchovia, ktorí musia odtiaľ preč...

Po tejto prvej časti, ktorú možno nazvať katechetickou, prichádza druhá, sviatostná fáza misií v Samárii. Z Jeruzalema prišli apoštoli Peter a Ján, aby udelili Ducha Svätého pripraveným veriacim. V tejto ukážke misií v prvej Cirkvi možno nájsť evanjelizačné princípy aj pre našu súčasnosť. Svoje miesto má ohlasovanie Slova a celková príprava na prijatie sviatostí a zas svoje miesto má udeľovanie sviatostí, či je to Eucharistia alebo birmovanie, či ktorákoľvek iná sviatosť. Sviatosť je a má vždy byť dôsledkom Slova.

2. čítanie: 1Pt 3,15-18

Kľúčovou vetou v 2. čítaní je výzva *zdôvodniť a obhájiť svoju nádej...* Je to veľmi pekná a výstižná veta, ktorá vyjadruje poslanie veriaceho človeka vo vzťahu k ľuďom tohto sveta. Kresťan si má uvedomovať toto poslanie. Petrovo vyjadrenie v tejto záležitosti je často opakované a je predmetom náležitej pozornosti kresťanov.

Povedomie povinnosti veriaceho človeka mať pripravené zdôvodnenie a obhájenie vlastnej nádeje odráža presvedčenie, že veriaci človek je vnútorne iný, než neveriaci. Tým, že je veriaci, je zároveň vnútorne bohatší človek v porovnaní s ľuďmi tohto sveta.

Je zaujímavé, že autor tohto listu hovorí o *nádeji*. Podobnú formuláciu má apoštol Pavol v Rim 8,24: *Lebo v nádeji sme spasení...* Horizont veriaceho človeka teda siaha ponad schopnosti rozumového overenia všetkej reality. Za ňu siaha iba svojím očakávaním spásy, to znamená nádejou na celkové završenie ľudskej bytosti. Svojimi schopnosťami si človek nedokáže zaistiť spásu, preto ju v nádeji očakáva... dúfa, že Boh mu ju daruje. Na tieto očakávania človeka najlepšie odpovedá Ježiš, on nám ju zaslúžil a ponúka ju každému.

Evanjelium: Jn 14,15-21

Evanjelista Ján mal zrejme veľmi hlboko a do detailov premeditovanú Ježišovu rozlúčkovú reč v predvečer umučenia. Hneď na začiatku dnešného úryvku totiž zaznela hlboká pravda o vzťahu prikázaní a lásky: *Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania*, povedal Ježiš. Láska a prikázania spolu hlboko súvisia. Zachovávať Božie prikázania, a správnym spôsobom ich zachovávať, dokáže iba ten, kto má lásku. A završením lásky je prijatie Ducha Svätého. Možno povedať, že Duch Svätý je garantom lásky. On z ľudského pokusu či snaženia dokáže urobiť trvalú vlastnosť, teda čnosť. O túto čnosť lásky sa máme ako kresťania usilovať v spolupráci s Duchom Svätým.

V ďalšom odseku Ježišovej rozlúčkovej reči zaznel pre apoštolov utešujúci prísľub, že Ježiš ich nenechá ako siroty. To prirovnanie *ako siroty* je krásne. Odráža hlboký a nežný súcit Ježiša voči učeníkom. Tu sa potvrdzuje hlboká pravda, že Ježiš pozná človeka. Iba on ho pozná. Preto použil toto naoko bežné prirovnanie, ktoré v týchto súvislostiach vôbec nie je bežné. Boh-Človek Ježiš Kristus vie, že byť osamelým človekom nie je dobré a v definitívnom určení ľudského života už vôbec nie. Preto sľubuje apoštolom spoločenstvo v láske Ducha Svätého, a to navždy. V týchto kategóriách sa odohráva náš duchovný život a my môžeme počítať s týmto spoločenstvom s Ježišom v Duchu Svätom, pretože tieto prísľuby patria aj nám.

Mons. Anton Tyrol

Publikované v spolupráci s [Katolíckym biblickým dielom na Slovensku](#).

Foto: ABU Kaunas

The post [Komentár k biblickým čítaniam - Šiesta veľkonočná nedeľa „A“](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)